

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.202 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 18 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANDENBROUCKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de procedure.

Artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72.”

Uit de stukken blijkt dat de verwerende partij op 2 april 2008 een afschrift van het verzoekschrift werd betekend, met verzoek om binnen de acht dagen na kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen. De laatste dag om dit rechtsgeldig te doen is derhalve 10 april 2008.

Op 23 april 2008 wordt het administratief dossier bezorgd. De door verzoekende partij vermelde feiten worden als bewezen geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 6 september 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 18 januari 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Betrokkene kan volgens zijn verklaringen de aanvraag om verblijfsmachtiging niet via de normale procedure indienen en verwijst daarbij naar de huidige situatie en mensenrechtenschendingen in Iran. Om zijn bewering te staven verwijst hij naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een artikel van Amnesty International. De elementen die hij aanbrengt om zijn persoonlijke vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit is immers een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De loutere vermelding van de algemene situatie in Iran wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij toont niet aan dat zijn probleem zich niet beperkt tot de regio vanwaar hij afkomstig is.

(...)”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het E.V.R.M. Hij betoogt dat hij naar diverse stukken heeft verwezen waarmee hij probeert aan te tonen dat het hem onmogelijk was terug te keren naar zijn land omwille van de risico's die hij daar liep, dat hij door deze beslissing het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, dat hij niet over de nodige documenten beschikt om naar een derde land te reizen, dat het verlaten van het Belgische grondgebied voor hem gelijkstaat met een terugkeer naar Iran, dat dit een zodanige psychologische ontreddeering bij hem zou teweegbrengen, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijke risico dat hij zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dat het Verdrag van Genève een minder ruime draagwijdte heeft dan het E.V.R.M. Verzoeker verwijst naar algemene rechtspraak, een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en de specifieke situatie van MKO-leden.

3.1.2. Verzoeker betoogt dat “(hij) naar diverse stukken heeft verwezen waarmee hij probeert aan te tonen dat het hem onmogelijk was terug te keren naar zijn land omwille van de risico’s die hij daar liep”.

In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen betreffende de mogelijke (vrees voor) terugkeer naar het land van herkomst:

“Betrokkene kan volgens zijn verklaringen de aanvraag om verblijfsmachtiging niet via de normale procedure indienen en verwijst daarbij naar de huidige situatie en mensenrechtenschendingen in Iran. Om zijn bewering te staven verwijst hij naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een artikel van Amnesty International. De elementen die hij aanbrengt om zijn persoonlijke vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit is immers een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De loutere vermelding van de algemene situatie in Iran wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij toont niet aan dat zijn probleem zich niet beperkt tot de regio vanwaar hij afkomstig is.”

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). In de aanvraag om machtiging tot verblijf duidde verzoeker de specifieke situatie van MKO-leden niet op voldoende concrete wijze aan als buitengewone omstandigheid. Indien het verzoekschrift zo kan worden gelezen dat verzoeker meent dat hij dit wel heeft aangebracht als buitengewone omstandigheid dan is dit kennelijk onjuist. Dit onderdeel mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het E.V.R.M. Hij betoogt dat een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die hij aanvraagt te verkrijgen een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, dat het noodzakelijkheidscriterium inhoudt dat de inmenging moet gebaseerd zijn op een dwingende vitale behoefte en dat er met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken en dat het belangrijk is dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

3.2.2. Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geeft aan onder welke

voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt niet dat verzoeker elementen in die zin heeft aangevoerd. Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het E.V.R.M. Hij wijst op de hangende procedures bij de Raad van State. Hij betoogt dat hij tijdig beroep heeft ingesteld bij de Raad van State en er anders over oordelen zou betekenen dat hij de kans niet krijgt om zijn aangehaalde middelen voor de Raad van State beantwoord te zien. Vanuit de internationale verdragen die België binden wordt er gesteld dat er recht is op en pas sprake van een effectief beroep indien men het daadwerkelijk kan uitoefenen maar evenzeer hier kan verblijven.

3.3.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Het derde middel is onontvankelijk.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.